

Den nakna imperialismen

Den nakna imperialismen

USA verkar övertygat om att Latinamerikas öde är att vara Washingtons bakgård.

Låt oss sluta låtsas att vi inte vet vad vi ser. Den så kallade "Trump-korollären" i Washingtons nyligen deklarerade rätt att omforma Latinamerika med våld, hemliga operationer eller ekonomisk strypning är inte en doktrin, en strategi eller en "regional prioritering". Det är imperialism. Gammaldags imperialism med stövlarna mot halsen, bara förpackad i 2025 års språk och såld som "säkerhet".

Och Biden, Obama, Bush och Clinton-folket borde bespara oss sin indignation. Det enda Trump gjorde var att säga det tysta högt.

En doktrin byggd på arrogans

Monroedoktrinen föddes som en bluff av ett svagt, ungt Amerika 1823 i en symbolisk gräns mot europeisk återkolonisering. Men den muterade snabbt till något fulare: ett ensidigt anspråk på hela halvklotet. År 1904 släppte Theodore Roosevelt masken helt och hållet och förklarade USA som Latinamerikas självutnämnda "polis".

"Polis" är ett artigt ord. Vad Washington faktiskt blev var en pyroman som återvände till platsen med en dunk bensin.

Kuba. Nicaragua. Guatemala. Chile. Haiti. Panama. Honduras. Dominikanska republiken? Listan är så lång att den blir bedövande. Kupper, invasioner, blockader, stulna val, IMF:s strypgrepp, CIA:s "råd", dödspatruller förklädda till "säkerhetssamarbete". Och för vad?

Jo, för: Bananer. Koppar. Socker. Olja.

Och USA:s outsinliga övertygelse om att Latinamerikas öde är att vara Washingtons bakgård.

In kommer Trump-korollarier: Imperiet säger det tysta högt

Eric Ross uttryckte det nyligen i en artikel i Tom Dispatch: USA hävdar nu rätten att ingripa för att hindra alla "icke-hemisfäriska makter" från att få inflytande i Latinamerika. Översättning: om en latinamerikansk regering vågar sluta avtal med någon annan än Washington eller US-amerikanska företag, kan marinkåren vara på väg med nästa båt.

Och vi ser redan konsekvenserna. En massiv militär upprustning i Karibien. CIA-operationer som fått grönt ljus av Trump mot Venezuela. Utomrättsliga avrättningar till havs. En marinbas som återöppnats i Puerto Rico så att Pentagon kan "projicera makt". Och, otroligt nog, en president som öppet flirtar med en markinvasion av Venezuela 2025.

Detta är inte politik. Det är utpressning. "Narkostat", "terrorism", "stabilitet" i samma ursäkter, varje gång

Man skulle kunna göra ett bingokort av alla rättfärdiganden:

- ?Narkoterrorism?
- ?Främjande av demokrati?
- ?Misslyckad stat?
- ?Utländskt inflytande?
- ?Migrationskontroll?

Det är samma manus som användes för att rättfärdiga kuppen i Guatemala 1954, mordet på Salvador Allendes demokrati i Chile 1973 och den lång decennielånga kvävningen av Kuba under Platt-tillägget. Varje gång ett latinamerikanskt land försöker stå på egna ben ? nationalisera oljan, ta kontroll över resurserna eller utforma en oberoende utrikespolitik ? upptäcker Washington plötsligt en kris.

Trump-korollariet är den senaste ursäkten. Inget mer.

Låt oss vara ärliga: USA fruktar inte instabilitet i Latinamerika ? det har orsakat mer instabilitet än någon annan utländsk makt. Vad det fruktar är suveränitet.

Det fruktar en region som väljer sina egna partner.

Det fruktar regeringar som inte böjer sig för USAs företagsintressen.

Det fruktar resursnationalism.

Det fruktar den enkla tanken att Latinamerika tillhör latinamerikanerna.

Venezuelas verkliga ?brott? är inte droger, korruption eller ens auktoritarism ? Washington har gärna stöttat mycket värre saker.

Venezuelas brott är att vägra att lämna tillbaka sin olja, sina mineraler och sina strategiska relationer till västerländska företag.

Konsekvensen är en varning ? och en möjlighet

Latinamerika har sett alla versioner av detta spel. Och det har överlevt alla imperier som trodde sig vara eviga: Spanien, Storbritannien, Frankrike och nu USA, som fortfarande tror att det kan diktera regionens framtid.

Trump-korollariet är en fara ? men det är också ett ögonblick av klarhet. Inga fler illusioner. Inga fler diplomatiska eufemismer. Fasaden av partnerskap har kollapsat.

Uppgiften nu

De som bryr sig om Latinamerikas suveränitet ? i regionen och i USA ? måste kalla denna doktrin för vad den är och motsätta sig den utan kompromisser. Inte mildra den. Inte mjuka upp den. Inte ?förbättra? den. Avvisa den.

För ett halvklott som bygger på tvång är inte ett halvklott i fred. Och en utrikespolitik som behandlar nationer som vasaller är inte stabilitet ? det är dominans.

Det Latinamerika behöver är inte ytterligare ett US-amerikanskt ?korollarium?. Det kräver att USA äntligen sköter sina egna angelägenheter.

Felipe Paglieri, Progreso Weekly 251209 (ZT) Felipe Pagliery är pensionerad professor i historia. Han bor i West Palm Beach, Florida.

The Trump Corollary is not foreign policy ? it's imperialism in broad daylight

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg 40 54 11 -0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap

150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande) Samma swish som ovan.